קבלה · זהר

סתרי תורה

ספריית אור ברסלב · or-breslev.co.il

סתרי תורה

מקור הטקסט: אור ברסלב

לקריאה באתר, עם המפרשים והמקורות ליד כל שורה: https://or-breslev.co.il/library/סתרי-תורה/
הקובץ נוצר ב־22 בנובמבר 2026 מגרסה v39-202611200317 של הספרייה.

תוכן העניינים

פרשת תולדות מאמר שבעה יומין עלאין 4
פרשת יתרו מאמר רזין דעייניו 7
פרשת יתרו מאמר שרטוטין דמצחא 11
פרשת יתרו מאמר אלף דמתכנשין מעלמא מרה"ש עד רה"ש 13
פרשת יתרו מאמר ענף דשבתאי וב' רוחות ונשמות ערטילאות 17
פרשת יתרו מאמר אשר עושתי בסתר וגו' 18
פרשת יתרו מאמר אדה"ר נתן ע' שנה לדוד 19
פרשת יתרו מאמר שופריה דיעקב מעין שופריה דאדה"ר 19

פרשת תולדות מאמר שבעה יומין עלאין

ת"ח, שבעה יומין עלאין, ברא קב"ה בעלמא. ועלייהו שתיל ובני עלמין. הה"ד, כי ששת ימים עשה ה', ולא כתיב בששת:

ולקביל אינון שבעה יומין עילאין, ברא בארעא שבעה זכאי קשוט לקיימא לון, ולאנהרא לון, כל חד וחד לקביל יומיה. ושתיל להו, כל חד וחד בדרא דאתחזי ליה. ואינון אבהן דעלמא, אברהם יצחק ויעקב ויוסף ומשה ואהרן ודוד:

ואינון איקרון הרים, הררי קדם, דאינון תליין מאינון שבעה יומין עילאין דאמרן. ו' יומי בראשית, וז' דקיימא קמייהו, הה"ד ובית דוד כאלקים כמלאך ה' לפניהם:

ואע"ג דאיהו שביעאה, רביעא איהו ביומין. ויוסף איהו שביעאה אבל כד אתכלילת ביה ביוסף, ויהיב ליה תוספת תפנוקא מבי מלכא, אקרי אוף איהי שביעאה:

וכלהו אחידו בה בשכינתא, ברזא דשבעה. בגין דשכינתא איקרי בת שבע. בת מאימא עילאה, דאיהי כללא דשבע דרגין דעמה. ואיהי דרגא דצדק, עשיראה דאינון ספירין, דאיקרי בהו קב"ה:

ואיקרי שביעאה בקרא, דלך ה' הגדולה והגבורה והתפארת והנצח וההוד כי כל וכו', עד הממלכה. ומ"ט, והא רביעאה היא ליומי. אלא בגין דאיהי נטיעה בתראה, ואתכלילת בשביעאה, בג"כ נטלה שמיה, וכולא חד:

וכל חד וחד מאבהן, ידע ליה לקב"ה, מגו אספקלריא דיליה. אברהם ידע ליה, מגו חסד, דאיהו מדת הגדולה, מדת הכסד, ימינא דמלכא. ועל דא אחיד בה, ולא שביק לה לעלמין, ועביד טיבו עם בני נשא, ואוקמוה. דהא עובדוי סליקו ליה בהאי דרגא:

יצחק ידע ליה בדרגא דגבורה, דאקרי פחד יצחק, ודחיל ליה לעלמין. יעקב ידע ליה מגו דרגא דתפארת. דאיהו כליל מחסד ומפחד, ואקרי אמת ואחיד בה. הה"ד, תתן אמת ליעקב יוסף ידע ליה לקב"ה, מגו ההיא אספקלריא, דאקרי כל. אעל דא איקרי יוסף כלכל, דכתיב ויכלכל יוסף. ואיקרי יסוד עולם:

משה ואהרן אינון תרין כרובין, דאשתמע קלא דלעילא מבינייהו, וועל דא אתייהיבת אורייתא על ידייהו. הה"ד, ונועדתי לך שם ודברתי אתך וגומר. ואינון תרין כרובין דלעילא, אינון נצח והוד, ואינון תרין סמכין דגופא:

כגוונא דא, אית לה למטרוניתא לתתא, תרין כרובין תחותה, דינקין מינה. ואינון עילאין ודאי, על ארון העדות, דאיקרי צדק, ארונא דעדות. ומאן עדות. דא יוסף, הה"ד עדות ביהוסף שמו. ואיקרי תורה שבכתה, ואי ארונא תורה שבעל פה:

ת"ח, כל אינון אבהן עילאין דאחידן לעילא, רמיזן כלהו בתורה שבכתב, תורת ה'. ודוד דאיהו אחיד בברייתא, דאיהי תורה שבע"פ, רמיזא בדברי קבלה. ובג"כ אקרי קבלה, דמקבלת נהירו מתורה שבכתב, דאיקרי צדיק, ואיקרי יוסף, ואיקרי כל:

ואינון תרין כרובין עילאין, קיימין על ההוא סהדותא דארונא, הה"ד, והנצח וההוד, כי כל בשמים ובארץ, ודא איהו סיומא דשמיא ומזווג להאי ארץ:

והכי הוא, דכל מה שברא קב"ה לעילא, ברא לקבליה לתתא. ויוסף אקרי עדות, הה"ד עדות ביהוסף שמו. ועל דא שמא דיוסף שלים בכלא לעילא ותתא:

ועל דא תנינן, ארון דיוסף, וארון דשכינתא, בהדי הדדי הוו אזלין במדברא, והוו כולי עלמא אמרי מה טיבן של שני ארונות אלו. ומתיבין לון, קיים זה מה שכתוב בזה. קיי"ם ודאי, הה"ד וצדיק יסוד עולם, איהו קיומא דעלמא:

אתא דוד דאיהו שביעא, דאבהן אחיד בה, בהאי בת שבע, דאיהי ממלכה, ולא שביק לה לעלמין. הה"ד, ודוד עבדי נשיא להם לעולם. וכתיב, כסאו כשמש נגדי. וכל דא אוליף לן אורייתא, דכלהו אחידן בה בשכינתא ברזא דשבע:

ת"ח, אברהם בוצינא קדמאה קדישא דעלמא כד בעא לסלקא לדרגיה, לא יכיל, עד דסליק ואשתמודע באינון תלת דרגין עילאין דעליה, דההוא חולקא דיליה:

כיון דסליק ואשתמודע ליה לקב"ה מגו אינון תלת דרגין, דעם אינון שבעה, דאיקרון כתר עליון חכמה בינה, ואינון שלימו דעשר ספירן, דאיקרי בהו קב"ה. וכיון דסליק אח"כ באינון תלתא, דאינון עתיקא ואו"א, דנגיד מנהון נהירו לתתא, כדין אחיד לחולקיה, ההוא דרגא דתחותייהו דאינון תלתא, דאיקרי חסד:

וכלהו אדביק לון, מגו אספקלריא דשלטא בליליא, דבהו ממש לא הוה ב"נ דידע כלום.

ועל דא תנינן, בן שלשה שנים. הכיר אברהם את בוראו, בן שלשה דייקא:

ות"ח, רזא דהני שלשה שנין, ולא פחות בגין דשכינתא איקרי בת שבע, ולא יכיל לאתקרבא בהדה, עד דסליק באינון תלת דרגין עילאין, דעם אינון ז', לאשתמודעא מגוון, ולאתנהרא בכל מאי דאיהו לתתא. וגו' וז', הא עשר דרגין עלאין, רזא דשמא דקב"ה:

וכיון שהוה מתנהיר באינון שלשה, בעא לסלקא באינון שבע, ברזא דכתיב, ויצב אברהם את שבע כבשות הצאן. ורזא דא רמיז לאבימלך, דלא ישלטון עליהון בנוי, עד דישתלימו אינון שבעה זכאי קשוט בישראל. לקביל אינון שבעה דרגין דלעילא. כיון דישתלימו, יתיב עלמא תתאה כגוונא דעלמא עילאה. בקיומא שלים. וית וייתי דוד, דאיהו שביעאה, ויתער להההיא בת שבע דלעילא, דאיהי נקמא נקמתהון דישראל, ויתפרע מנהון:

הה"ד, ויהי אחרי כן ויך דוד את פלשתים ויכניעם ויקח דוד את מתג האמה מיד פלשתים. מאי ויהי אחרי כן. בתר דאשתלימו ישראל, והוו כגוונא דלעילא, כדין ויך דוד את פלשתים ויכניעם. דהא עד השתא לא יכילו ישראל למיתבר תוקפיהון, והא איתערו חברייא בההוא מתג האמה, ואוקמוה:

ות"ח, האי דרמז ליה אברהם בכבשות הצאן, ולא בעזים, ולא במילי אחרינ. בגין דאינון מסטרא דחסד, מאינון ממנן דינקין מסטרא דחסד, ינקין לתתא אינון כבשים, תחות שולטניהון. ואברהם אחיד לחולקיה מדת החסד, וכולא ברזא דחכמתא:

וע"ד תנינן, מאן דשרי גו עאנא, לא מסתכן לעלמין. ואי איהו שרי גו עזייא, ורעי לון, כמה גרדיני נימוסין, יתבין לקבליה לאסטאה ליה, בגין דאינון מסטרא דדינא קשיא:

אבל כד אתא יצחק למגזר עמיה קיים, גזר עמיה בשבעה, דאתגלייא מגו ההיא בירא, דכתיב ויקרא אותה שבעה:

ת"ח, אברהם קרא להההיא בירא דמיין, באר שבע. יצחק קרא לה, שבעה. מה בין האי להאי. אלא בגין דיצחק אחיד לחולקיה דרגא דפחד, דאיהו דינא, וע"ד אוסיף בה ה'. וה' בכל אתר, מדת הדין. וסימנך, הא דרכך בראש נתתי. הה"ד ויקרא אותה שבעה. דלא עבד בחורפן, כמה דעבד אבוה, וכלא ברזא דחכמתא, ואוסיף בה ה', לאחזאה דאיהי חולקיה:

ת"ח, כד ברא קב"ה עלמא, ברא ליה בדינא. כיון דחזא דלא מתקיים, שתף ביה חסד. הה"ד, בהבראם, ביום עשות ה' אלהים, ואוקמוה באברהם כן קרא למקום ההוא באר שבע. אף על גב דהאי בירא אתדבק ביצחק, דכתיב ויקרא אותה שבעה. שמה באר שבע, סטרא דאברהם, ולא באר שבעה, הה"ד וימינו תחבקני:

ות"ח, ד' מאינון שבעה זכאי קשוט, כד בעו לאתקרבא בשכינתא, ברזא דשבע, כלהו איערעו בהאי באר, דלא פסקו מימוי לעלמין:

אברהם כרי לה להאי בירא, בגין דאיהו אוליף לכל בני עלמא, דיפלחון לקב"ה. וכיון דכרי לה, אפיק מיין נבעין דלא פסקין לעלמין:

וכיון דמת אברהם, מה כתיב. וכל הבארות אשר חפרו עבדי אביו בימי אברהם. בארת כתיב, וחד הוה, דכתיב באר שבע, וקרו ליה בארות, דמשמע דסגיאין הוו. בגין דהאי בירא, מתחזי לון לאבהן בכל דוכתא דהוו אזלין, והוה מתחזי לון כבירין סגיאין:

כיון דמילאו פלשתים עפרא, רזא דאהדרו בני עלמא לע"ז, הוה עלמא שמם, דלית דידע לקב"ה. כיון דאתא יצחק, מה כתיב. וישב יצחק ויחפור את בארות המים אשר חפרו בימי אברהם אביו. מאי וישב. אלא דאתיב עלמא לתיקוניה, ואוליף לון לבני עלמא דידעון לקב"ה. הה"ד ויהי אחרי מות אברהם ויברך אלהים את יצחק בנו:

וישב יצחק עם באר לחי ראי', האי בירא ממאן הוא. ממאן דכל חיין עילאין ותתאין וקיומיהון תליין ביה. וחזי כלא. הה"ד ידע מה בחשוכא ונהורא עמיה שרא:
ות"ח, אינון עבדי יצחק בגין דאינון מסטרא דדינא קשייא, כד חפרו לה, מה כתיב. שטנה. והא אוקמוה. עד דאתא איהו ויחפר באר אחרת וגו', ויקרא שמה רחובות ודאי.אבל עבדי אביו, בגין דכלהו אתיין מסטרא דימינא, לא הוה שטנא בעלמא, ולא נפיק דינא בהאי בירא, לאשטנא לון, כד לא מכשרי עובדיהון:
ומהאי בירא, איהו פתחא למינדע ליה לקב"ה. הה"ד, פתחו לי שערי צדק אבא בם אודה יה. ועד דלא סליק יצחק מעלמא, בריך ליה ליעקב, ושלחיה לחרן, לאזדוגא. וכד אזיל לחרן מה כתיב. וירא והנה באר בשדה, כיון דחזא יעקב יקרא דקב"ה, מגו ההוא בירא, דאקרי באר שבע. כדין א"ל ללבן, אעבדך שבע שנים ברחל בתך הקטנה דייקא:
ת"ח, לקבל אינון שבעה זכאין, פקיד קב"ה באורייתא, לקרבא קרבן מוסף, בשבע זמנין בשתא. בגין לאוספא להו עדונין ותפנוקין מבי מלכא, דישבעון אבהן בקדמיתא, ובתר כן בנין. ואינון ז' זמנין ולא יתיר:
בשבתא לקבל צדיק יסוד עולם, דאקרי כל, ואקרי שבת, לאוספא ליה עידונין ממוחא סתימאה, ובריש ירחא, לקבל כנסת ישראל, דאתקריאת סיהרא:
ובט"ו יומא לירחא קדמאה, לקביל אברהם אבוהון, דאחיד במדת החסד, ואקרי ראשון. ובעצרת דבחדש הג', דאתייהיבת ביה אורייתא בשבעה קולות, לקביל יעקב, דאיהו תליתאי לאבהן. ואחיד בקול קול יעקב. ובראש השנה, לקביל יצחק, דאתיליד ביה, ואנן מדכרינן ביה עקדת יצחק, ואיהו יומא דדינא, לקבל מדת הדין דאחיד בה:
ביום הכפורים, לקביל משה, דקביל קב"ה ביה צלותיה, וחס על ישראל, ואהדר ליה לוחי אורייתא. בחג הסכות, לקביל אהרן, דבזכותיה הוו אזלין שבעה עננין, דחפן על ישראל כסוכות, ובג"כ אינון עבדין סוכה. וכל אורייתא, כמה רזין עילאין סתימין בה, וכד אלין שבעה מתוספין בברכאן, כל עלמא בשלימו סגיאה.

פרשת יתרו מאמר רזין דעיינין

ותלת דלא עברון, האי איהו באת פ' ואת א', וכלא פ"א באשלמותיה, את ר' לית ביה כלל:
שערוי אוכמין, תליין, ולא שעיען. דא איהו ב"נ דשתיק תדיר. אבל פקיחא איהו, מארי דלישנא בישא, מלוי דרוגזא, פום ממלל רברבן, אצלח ולא אצלח, מארי קטטא בביתיה, לא חייש ליקרא דב"נ, חד בפומיה וחד בלביה, הפכפך בלישניה, גבינין דיליה סומקין זעיר:

ואי קמיטא תחות עיניה רב, ואזיל עד חוטמא מסטר ימינא, ותרין תחותיה, וחד מנייהו זעיר מאוחרא, דא שכיב בנדה מיומין זעירין, וחוביה רשים ביה רשימין אלין:

בין כתפוי אית ליה רושם חד, וד' שערין ביה, חד מניהו באמצעיתא רב ותלי, וג' אחרנין זעירין. ועד לא הוה עבירה דא, הוו תלת זעירין, וחד דאתרשם ביה דקיק וזעיר מכלהו. ההוא רושם הוה ביה מקדמת דנא אוכם, ואינון שערין חוורין כלהו. השתא לאו הכי, אלא רושם אוכם, וחד סומקא כרשימו דטולפחא באמצעיתא. והוא שערא דאתרבי בין אחרנין, רישיה סומק, ודאשתאר חיור. אי תב בתיובתא, תשכח בעיניה ימינא חד חיורא, חיור גו ההוא אוכמא:

במצחיה תלת שרטוטין עבירין, ותרין דלא עברין. ההוא רושם אוכם, וסחרניה חוטא סומקא, ובגו ההוא חוטא, חד שערא דקיק זעיר, ותלת שערין באמצעיתא, כלהו כחדא. זעירא יחכם באורייתא, אי יוליף, ולא יצלח בעובדוי:

ואי ירוקא דעינא לא אצטבע כל כך, ועינוי אכמין, וחד חוטא סומק זעיר, אעבר בין אינון גוונין. כדין איהו באת פ' בשלימו, ובאת ר' בלחודוי:

במצחיה תשכח שית שרטוטין, תלת עברין, ותלת לא עברין. שעריה תקיף ולא כ"כ, תלי ולא תלי. האי איהו בשלימו לכל ב"נ. קמצן איהו, לית ביה חידו, ואפילו בחדוה לא אתחדי. בדוונא אתחזי:

אטים אודניה שמאליה. בשינוי אית תלת רברבין מלעילא, ויהבון לון דוכתא אינון דלתתא. מהימנא איהו ולא כ"כ:

אנפוי אריכין, ולא שפירין, קליה כאיתתא, ומלוי כאיתתא, מקנח פומיה במלוי, אפתח אצבעאן דידוי במילוליה. כד אזל, אקדים ליה בליתא דפרסאי, דלא יחוב בר נש לגביה, עליה כתיב, כי תועבה היא לפני ה':

עיינין ירוקין, ואלין סימנין ביה, ואנפוי אריכין שפירן, שערוי אוכמין ומריטין מלעילא ברישיה. רישיה רב, כד אזיל כפיף רישיה, קריצין דעינוי כקדמאה, עליה כתיב מנע רגלך מנתיבתם:

עיינין רברבין וירוקין, דא איהו בתרין אתוון, ר' פ"א, חד יחידא, וחד בשלימו. במצחוי שרטוטא חדא, דאזיל ועבר מסטר לסטר, ותלת אחרנין אית דלא עברין. מצחיה רב. קריצין דעל עינוי לאו רברבין. בדיקניה שערא טפי. ואנפוי שפירן סומק, שעריה שעיע ולא כ"כ:

דחיל חטאה איהו, רחים אורייתא איהו, רחים לאינון דמשתדלין בה, חדי בכלא, עביד טיבו לכלא, כדיבא לתועלתיה, מהימנא איהו לרזין דאורייתא, טב איהו למלין דעלמא,

מאן דאשתתף בהדיה לא אצלח, לא איהו, ולא אחרא. אצלח איהו בלחודוהי, דהא את ר' גרים:

פגים איהו ברישיה לעילא, רשימא דחד מכתשא דהוה ליה תמן, דעבד ליה חד רבייא באבנא, בלא רעו וכוונה, ואיכסי בשערא. וההוא רישומא דמכתשא, כגוונא דגימל יוני"ת. מהימנא איהו לגבי בני נשא, וסליק למהוי רישא דעמא, עד הכא רזא דעיינין:

ואית רזין אחרנין בעיינין, דמתפרשן מינייהו. עיינן דמעמקן וחייכן, דא איהו בשלימו דאתוון, בר דקדמאה ר', ולבתר פ'. דא איהו ב"נ דאצלח בעובדוי:

תלת שרטוטין במצחיה, מצחיה עגיל, עינוי נהירין, מרקמן עובד ציור, דכיין, קיימין על שלימו. שנאוי יפלון תחותיה, פקיחא איהו, ב"נ דאצלח בעובדוי:

תלת שרטוטין במצחיה, מצחיה עגיל, עינוי נהירין, מרקמן עובד ציור, דכיין, קיימין על שלימו. שנאוי יפלון תחותיה, פקיחא איהו, אצלח בחולא, בהיל בעובדוי, טב איהו עם בני נשא, מלוי בקשיו בלא דחילו, וותרן איהו, עביד טיבו, ולא לשמה:

שעריה שעיע ותליא. ולישניה כחרבא. תחות עינוי קמיטין, תלת רברבין ותלת זעירן, ואי אית ד' זעירין ותלת רברבין, כדין תשכח תרין שרטוטין במצחיה, עברין מסטר לסטר, ותלת דמטו ולא מטו:

תחות טבוריה קיימא רישומא חד, ציורא דרישא דב"נ, אוכם וחיוור תרין שערין תליין ביה. ההוא ב"נ אתכשל באיתת גבר מיומין רחיקין, ולא תב מההוא חובא. מרעין רדפין אבתריה. וע"ד חד מאינון מרעין, דצריך לאושדא שתן ולא יכיל. דעד כען ההוא חובא תלייא בקדליה דנחש עקימא, ושליט עליה בדא. ודא לסוף יומין דסיבו:

ואי תב בתיובתא, בזמנא דאיהו בחיליה, ההוא רשומא אזעירת דיוקנאה, ושערין לא תליין ביה כלל. ואי תב בתיובתא בסוף יומוי, כד מרעין רדפין אבתריה, כדין ההוא רשימא קמיט, ושערין תליין ביה, וההוא מרעא לא אעדי מניה, מגו דתלייא בקדליה דנחש:

בגין דההוא נחש, כיון דאחיד ההוא חובא על קדליה, לית מאן דיתיר קשרא מקדליה. בגין דההוא נחש לית ליה רשות ביומי דעולימו דב"נ לקשרא ההוא חובא על קדליה. וקשרי ליה בקשרין תקיפין:

ואיהו רדיף אבתריה דההוא ב"נ, ומלקי ליה בההוא ברית דחב ביה. ואע"ג דתב בתיובתא, יצווח מגו עאקו דלקותא. ההוא חויא דליג ועאל בההוא קשרא לשיפולי דתהומא רבא, כדין רווח ליה לבר נש, וההוא נחש לבתר יומין נפיק ועביד דא:

ובזמנא דמית ההוא ב"נ, תלת מאה שוטרין רדפין אבתריה דההוא ב"נ, ותפסין ליה ועיילין ליה קמי מלכא. ומלכא קדישא מתבר אינון קשרין, ונחית ההוא חובה מעל קדליה:

ועל רזא דא כתיב, אם יכופר העון הזה לכם עד תמותון. כד"א וכיפר בריתכם את מות. תבר ההוא קיימא דילכון. את מות, כד"א כי אמר אכפרה פניו במנחה, אבטל רוגזיה. כדין ההוא ב"נ אזיל להההוא עלמא נקי מההוא חובה, דהא קביל עונשיה בהאי עלמא:

וכי תימא, היכי משמע דבהאי עון אשת איש משתעי קרא. דכתיב הכא אם יכופר העון הזה, וכתיב התם באיסור אשת איש שזינתה, ונקה האיש מעון. וכתיב גבי אבנר ואיש בשת, ותפקוד עלי עון האשה היום הזה. אי נמי, והנה ששון ושמחה הרוג בקר ושחוט צאן אכול ושתו, וכתיב התם אכלה ומחתה פיה, וכתיב כי אם הלחם אשר הוא אוכל:

וכתיב מי פתי יסור הנה וחסר לב ואמרה לו. מים גנובים ימתקו ולחם סתרים ינעם ולא ידע כי רפאים שם בעמקי שאול קרואיה. זהו כד לא קביל ענשיה בהאי עלמא:

ואי אשתכח ביה זכות אבות, עונשיה בהאי עלמא בההוא עון, כד"א ופקדתי בשבט פשעם ובנגעים עונם. ופקדתי זעיר זעיר, אם בפידו להם שוע. פוקד עון אבות על בנים. מזעיר ונותן זעיר על דא, וזעיר על דא, ואשתזיב הוא ואבוי מעונשא דההוא עלמא, דהא ברא מזכי אבא:

עיינין עקימין, דלא מסתכלין באורח קשוט, דא הוא בלא את כלל, פרחין מניה כל אתוון, בגין דאיהו מארי דעינא בישא, חיזו דיליה בהיפוכא, ההוא רע עין שליט עליה:

ואי כשרין עובדוי דההוא ב"נ, לא שליט אלא על עינוי. ואיצטריך ס"נ לאסטמרא מעינוי. בגין דסטרא אחרא שלטא עלייהו. אינון עיינין חמאן כל ביש, ואתעבידין סרסורין לגביה, ושייפי גופא נצחן, אבל שלטין עינוי מסתכלין:

מאן דבעי לאסתמרא מניה, לכתוב בידיה ימינא יו"ד, ובידיה שמאלא זי"ן, ויפתח קמיה ולימא, יו"ד באפכא באתווי, ואשתזיב מנייהו:

דא איהו דפגים לשימושא דקדושה, בג"כ לא שריין ביה אתוון, והא אסתלקו מניה. דהא איהו ברזא דההוא קו ירוק דנפיק מתוהו במדידו דבוצינא. ואית לאסתכלא גו שרטוטין דידא, בימינא ובשמאלא, וברזא דאינון שרטוטין דידין תשכח דא:

מאן דעינא חד אטים ולא כ"כ, ועינא אחרא פקיחא, מומא חד מאינון מומין אית ביה. דא איהו דאת ר' בלחודוי באשלמותיה. ואת י' מטי לגביה ולא מטי.

פרשת יתרו מאמר שרטוטין דמצחא

במצחיה תלת שרטוטין עברין, וחד זעירא דאעבר, אוף הכי רשימא חדא סליק מעיניה לקביל אודניה שערי תלי ותקיף. קריצוי רברבין. איהו מומא מסטר אוחרא. אימא דיליה אזלת בחרשין כד הוה במעהא. ונפקת לפרשא דאורחין בלילייא, כד דא אתייליד. בגו תרין שנין דיליה אתחלש עד דאזער דיוקניה ואמיה אזלא בלילא בהדיה, וקא עבדת חרשין עליה:

האי חדי בחדוא, לית ביה מהימנותא, משבח גרמיה במה דלית ביה, גס רוח, ממלל בישין ועתיקין. וותרן איהו, לית ביה קמצנו כלל. מארי דגייפא הוא. אצלח ולא אצלח, חדידא בלישניה:

ואי חד שרטוטא במצחיה רב, ותרין זעירין, דא אזל גו חרשין, והא אימיה עבדת להו. ומתחלפין שרטוטין דקא סלקין מעינא ימינא לעינא שמאלא. גס רוח איהו, אבל לית ביה בישא כלל. קמצאן איהו, לית ביה קצת גיופא. חדידא בלישניה איהו:

בשפה דיליה אית ביה רושם חד סומק טפי, וחד שערא באמצעיתא. אצבען די ברגליה שמאלא, קמיטין זקיפין מתפשטין, עיינין זבלגנין, ירוקין, נחתין דנעין תדיר. האי אתדבק באת פ', ואת ר' לא אתיישב ביה, האי אית ליה ארבע שרטוטין במצחיה, ועברין כלהו, ותרין זעירין מעיניה ועד שעריה. תרין רשימין, ותלת זעירין בין קריצי עינוי:

האי איהו ב"נ, דאזל כפיף רישא. זינא חד, מתלת מארי רשומין דתולדות מארי צרעת, אית ביה בזיניה. האי לאו מסאבא הוה למסגר. חדי איהו בכלא, וחייך תדיר, כל מלוי חייכין בהו בני נשא. קמצן איהו בביתיה, באחרנין לאו הכי. לית ליה כסופא במלוי, בגין דחמי דכלא חייכין ביה. גייפא איהו, שערוי סומקין זעיר, לא שעיעין ולא קמיטין:

ואי במצחוי תלת שרטוטין דעברין, ותלת זעירין דלא עברין, וכל שאר זימנין ביה. האי אית ליה פגימו, ורושם חד בעינא. דב"נ דהוה צד צפרין עבד ליה, בלא כוונה, באעא דהוה אושיט לצפרין. ואיהו אתרשים על עיניה שמאלא, לעילא מקרצוי באורכא:

ההוא דהוה צד צפרין, אגזים ליה בההוא אעא, בגין דהוה אפרח צפרים, ומחא ליה בלא כוונה. האי אצלח למזוניה ולביתיה, ולא למכנש ממונא סגי. מהימנא איהו, ולא כ"כ. והאי מהימנותא במלין זעירין, אבל ברברבין לאו איהו מהימנא. מארי דלישנא בישא. וכלא חייכין במלוי:

פומיה רב, שפוותיה רברבין. מאן דאשתתף בהדיה, אצלח בכולא. ואיהו אצלח אוף הכי. טב איהו לכל שתופא:

רשימא דההוא מכתשא אמיא, עינוהי זבלגין, ירוקין, וחד רשימו אוכם סחרא לון. האי איהו באת פ"א בשלימו דתרין אתוון, ואת ר' בלחודוי:

דא רישיה רב, וד' שרטוטין רברבין במצחיה. ותלת זעירין בין קריצוי. וחד לעילא קריעא זעיר. על חוטמיה שערוי רברבין. רישיה עגיל. הוא גיבר חילא, מארי זדונא במלין:

שעריה קמיט, גייפא איהו. ובליליא אשתתף איהו לגיופא. לזמנין אתכשל איהו באינתו אסורה. דיקניה מליא בשערין, האי אית ליה בדרועא שמלאלא חד רשימו דחרבא, גמחא ליה חד גבר, אטר ימינא, ביומא רביעאה דשתבא, כד בעא שמשא לאתכשא. דהא בההוא יומא, איתער עליה חד חוטא דמאדים. ההוא חוטא דבסטר שמאלא, וההוא רשימו עקימא בבשריה בעיגולא:

כד מטא ליומין דסיבו, נפל מאתר דרכיב ביה, או סוסייא, או חמרא, או נפיל מן כותלא, ומניה יתחלש וימות. דהא חובא דחב בעולימוי בהבל רדיף אבתריה. ואי ההוא גברא תב בתיובתא באמצע יומי, נפיל מגו חולשא דביה, וימות:

ואי תב בעולימוי, כדין תשכח שרטוטין דמצחיה, תלת רברבין וארבעה זעירין. ותרין תרין מגו עינוי דסלקין לעילא. האי באורח כל ארעא יהא מרעיה. ויפול מערסיה, וימות. דהא לעלמין אית ביה נפילה לבסוף:

עיינין זעירין דקיקין, דלא אתחזיין גוונין דילהון לפום שעתא, וכד מסתכלין בהון, אינון ירוקין ואוכמין. האי איהו שפוון חדין, ואפין אריכין בחדידו, כדין תשכח במצחיה תרין שרטוטין, וחד זעירא בינייהו, האי איהו באת פ' בלחודוי, ובאת ר' בלחודוי:

האי איהו, שעריה תליא, ולא שעיע. אצלח בעובד ידוי, ובאורייתא אי אשתדל. אוף הכי זעירא איהו בשייפוי, וגס בשרא לית ביה. רוחא, ממלל מגו חוטמוי, בגין דנקבין דלהון דחיקין, ובג"כ נפיק רוחא בדחיקו לסטר שמאלא:

בירכא דיליה לעילא מארכובא, רשימא חד חבורה, דעבד ליה רבייא חד בסכין, ביומי עולימוי, ואסתכן ביה. מקנא הוא לאתתיה, עד דב"נ חייכין מניה. בעי לאתתקנא בגוברין אחרנין, ולא אתתקן, וחייכין ביה. האי לא ישתתף ב"נ בהדיה, דלא יצלח. חמדן איהו, אשתדל במה דלא אית ליה, חשיב גרמיה דאיהו גברא רבא, ולאו הכי לבנות, ולא לבנים:

ואי מתחלפן שרטוטין, תרין זעירין וחד רברבא במצחיה, ואנפוי סומקין. זכי לבנין, ולברתא חדא, או דילדת בר ואסתלקת מעלמא.

פרשת יתרו מאמר אלף דמתכנשין מעלמא מרה"ש עד רה"ש

את חד אית ליה בתר אודניה ימינא, רושם דטולפחא, וחד שערא דתלי בריש אודניה. ואצבעא זעירא די בידא שמאלא כפיף כדין תתקיים ותוליד בנין ובנן. אי זימנין אלין ברוין לה. בין רגלהא יכרע ויפול חד ברא, בין אינון דיהא מבועא דנביע באורייתא. הוא מקרב ומפיק מבועין ונחלין דאורייתא, ובשנין זעירין יתכנש מעלמא:

האי איהו מאינון אלף, דמתכנשין מעלמא מריש שתא ועד ריש שתא. ביומין קדמאין. מדאתחרב בי מקדשא, לא אשכח בר שתין חסר חד, ואלין אינון דמסתלקי מעלמא, כד יהבי ריחא, עד לא מטא זמנייהו:

בגין דכד קב"ה עאל לאוליף אורייתא, לאינון ינוקין דאסתלקו מעלמא, כד יהבו ריחא, עד לא מטא זמנייהו, אינון קדמאי באינון מלין. וקב"ה א"ל להההוא ממנא יופיא"ל שמיה, דקאים וקשיר קשרין דאורייתא, מאן הוא דין דאקדים לי, הה"ד מי הקדימני ואשלם, ואשלם ודאי:

כדין קרא קב"ה למטטרו"ן, דאיהו קיימא גו פרוכתא דפרסא, וששים אלף רבוא מארי דאולפנא דאורייתא סוחרניה, ואיהו מקשר קשרים למאריה. א"ל מאן האי דאקדים לי, מי הקדימני ואשלם. איהו רשין גו מתיבתך, או לא. א"ל, מארי דעלמא, לאו איהו במתיבתא דילי, גו מתיבתך איהו. וכל אינון דקדמי, תחות כל שמיא הוא, הה"ד תחת כל השמים לי הוא:

בגין דתרין מתיבתין אית לעילא. מתיבתא דההוא נער מטטרו"ן. ומתיבתא עילאה דקב"ה. ובכל אתר דתנינן מתיבתא עילאה, דא הוא דקב"ה. מתיבתא דרקיע, דא מטטרו"ן:

כדין א"ל קב"ה, אי הכי, לקוט ליה גבאי. לקיט ליה, וארח ליה, הה"ד דודי ירד לגנו לערוגת הבושם. דודי, דא קב"ה. כד"א, דודי לי ואני לו הרועה בשושנים. ירד לגנו, דא גורן דרקיע, דקיימי כגורן. לערוגת הבושם, דא מתיבתא דמטטרו"ן. לרעות בגנים וללקוט שושנים, לעיינא ולאסתכלא באינון מתיבתאן דיליה. מאי וללקוט שושנים. אל תקרי שושנים, אלא ששונים. אלין אינון דמקדמי ריחא בהאי עלמא, דמתלקטי ומסתלקי מהאי עלמא, עד דלא מטא זמנייהו:

כדין קארי ההוא נער מטטרו"ן לגבריאל, די קסת הסופר בחרצוי, ואמר ליב, כתוב פתקא והב למלאך המות על פלוני, דילקוט ליה מעלמא. ואתלקיט מיד. וסלקין ליה בקדמיתא למתיבתא דמטטרו"ן, ותמן אמר תלמודיה דאייתי בידיה. ואוליף תמן מה דאוליף. לבתר

סלקין ליה למתיבתא עילאה דקב"ה. וזמינא למתיבתא דיליה. ותמן אשתעשע בהו, באינון דיליה, וברזין עילאין, ואעמי דאורייתא, דהוו סתימין מניה בהאי עלמא:
ויופיא"ל רב ממנא, אזיל מגו מתיבתא עילאה, וחתים סתרין ורזין דאורייתא, מגו תרין מתיבתין. כל מה דאקשו במתיבתא דרקיעא, אינון דמתיבתא עילאה מתרצין. במתיבתא עילאה, לית תמן פרכי וקושיין, אלא במתיבתא דרקיעא. וחתים מתרי מתיבתי מלין דאורייתא כדקא יאות. ועל דא כתיב, ילכו מחיל אל חיל:
ולזמנא דאתי יסתלקון פרכי וקישיין מגו מתיבתא דרקיעא. כמא דאת אמר, ילכו מחיל אל חיל, וכתיב יהי שלום בחילך שלוה בארמנותיך. עד הכא רזין דעיינין, בגו גווגין לאסתכלא:
דיוקנין דחוטמא. חוטמא איהו חותמא ופצופא דב"נ לאשתמודעא. חוטמא זעירא עקימא, דלא אתיישבת כראוי באורח מישר, דא איהו דאביד פרצופא דב"נ, ודא איהו באת ה' בלחודוי, בלא שלימו. דא איהו דאורח ענותנותא ושלימתא אתעבר מיניה, חציפא איהו. שעריה בין סומק לחיור:
תלת רשימין רברבין על מצחיה, ותלת אחרנין דלא אתחזיין כ"כ, תלת שרטוטין אחרנין מסטרא דא לסטרא דא, שפוון דיליה רברבן. בחציפותיה ממלל בקשיו כל מה דבעי. דאורח ענותנותא אתעבר מחוטמיה, ונעל אנפוי, דהא כיסופא וענותנותא מיישר חוטמא על אנפין. והאי לית ביה כלל. ובגין דאיהו חציפא, כדיב וחייך במלוי:
ואי מתעברין שרטוטין מעל מצחיה, ואינון ג' רברבן וג' זעירין, ושעריה אוכם, הא איהו בין תרין אתוון במתקלא. דא נמיך רישא, וחייך במלוי. שעריה שעיע ולא כ"כ, צערין רברבין מתערין עלוי, ואשתזיב מכלהו:
דא, זכו זעירא מאבוי מגין עליה. וההוא זכו אתרשים, גו עמודא דקאים ביה ההוא נער. ואיהו זכי בחד יתמא. בגין דכל יתם וארמלתא, קיימין בפקדוניה דמטטרו"ן, דקיימא לדיינא באינון שבעין סנהדרין:
בהיכלא דזכותא, דיינין כל דינין דעלמא, בר מתלת, בני חיי ומזוני. וכלהו בקראי כתיבי. בני, דכתיב ותתפלל על ה', על דייקא, לעילא לעילא. אתרא דמזלא עילאה. חיי, דכתיב הנני יוסיף על ימיך חמש עשרה שנה, יוסיף דייקא. מזוני דכתיב השלך על ה' יהבך והוא יכלכלך, על דייקא. ותמן דיינין בני עלמא:
ויהבין פתקא למלאך המות לקטלא לון, ולנטלא רוחיהון, והואיל ומשכונין עילאין, וטבין דבני נשא בידוי דקב"ה, פקיד למטטרו"ן, דיהון בנוי דההוא בר נש ואתתיה בפקדונא דיליה. ובגין דאסור למשכנא לון, משכונין על משכונין, לא ימיתון:

וע"ד, מאן ישיזיב לון מעינויא, ההוא זכו אגין על בנוי. והוא, חד מנייהו דההוא זכו אגין עליה, בעידן עקתיה:

לדא אית ליה רושם במצחיה. חייבא, או גייפא איהו. ולא אתחזי קמי בני נשא, דלא ידעין ביה. דא אצלח. ומאן דאתחבר בהדיה, יצלח יתיר מניה:

חוטמא עקימא, ותרין נוקבין דיליה רברבין, וסלקין לבר אינון פתחין דנחירוי, וחוטמא לא סליק. דא איהו באת ה' בשלימו:

ד' שרטוטין במצחיה רברבן, ושית זעירין. אודנוי רברבן. עינוי רברבן. ותרין רשימין אוכמין דקיקין בעיניה דימינא. שעריה, לא אתתקן במזייה, בגין דאיהו רב ותקיף. רושם מכתשא במצחיה:

דא שרפא, בכל יומא זמין כד אתרעם. ברוגזיה, קריר חוטמיה, ואתחזי חוור. תב מרגזיה וזמן רב. מהימנא איהו במלין רברבין. ובזעירין לאו הכי. חמדן איהו. גופיה מלי מכתשין ואבעבועין בכל יומי שתא, ובר זמנא חד זעיר ביומי דסתווא. אתנהיג בענותנותא בביתיה. תיאובתיה למיכל בכל אתר, אע"ג דלא יזמנון ליה. אי זכי באורייתא, ואוליף ינוקין, זכי בהו בשי"ן תי"ו:

בידיה ימינא, רושם עמיקא מתולדה דאתילד ביה. תרתי נשין אזדמנו ליה, קדמייתא תמית על משברא. תניינא תזכי לתרין בני ן, חד ימית זעיר בחלבא דאימיה, וחד יקום בעלמא גייפא, יתיר מבני נשא אחרנין, וחיין קיימין ביה, אבל לא כל כך:

חוטמא דאזיל באורח מישר, ומתתקנא על גבי אנפין. האי איהו באת ה' בשלימו. דא אתגלי במצחיה תרין שרטוטין רברבין, וה' זעירין, ותרין מנסטרא דימינא לגבי שעריה. מישר מתתא לעילא. שעריה בין אוכם לסומק, תליא על אודנוי. עינוי רברבין ירוקין, וחוטא סומקא סחרא לגו. אנפוי אריכין:

דא, איקרי אנפי נשר. דא, מבנוי דסיהרא דאשלמותא. כד בעי לאזערא גרמיה, טב איהו לגבי מאריה. דחיל חטאה איהו. בימי עלימוי איהו בלא מרעין אזיל בבריאותיה, כגיבר בלא דחילו. ביומין דסיבו נחית כנחיתו דסיהרא, חלשא להוי. מרעין רדפין אתבריה, דא זכאה במרעין יתכפרון:

ואי מתחלפין סימנין, ביומי עלוימוי להוי במרעין. בגין דאיהו לסיהרא דבעיא לאנהרא. ויהא ההוא גברא במסכנו. וביומין דסיבו, יהוי בלא מרעין, ובעותרא ויקר סגיא. דהא כדין אנהירת סיהרא וקיימא באשלמותא. ודא איהו צדיק וטוב לו. ודא ענותנותא ביה, רחים הוא למאריה בכלא:

חוטמא אריכא וחד, חדודא כרישא דחוטמא דנשרא. האי איהו בלא את כלל. שעריה קמיט. שרטוטין דמצחיה תלת. אנפוי חדידן. עינוי זעירין. הא איהו חמדן במה דאית להו לאחרנין. כל עובדוי לאו בדחילו דשמיא. סאני אורייתא, סאני למאן דלעאן בה. רחים לפום שעתא למשמע מלין דאורייתא, ולפום שעתא פרחין מניה:

ברגליה שמאלא תרין אצבען קמיטין דלא מתפשטין וברגליה ימינא חד. האי איהו בחטאה דגנבא, ולא יתוב מההוא חובא לעלמין:

בין כתפוי תליין תרין שערין רברבין. בחדוי אית תלת שערין דתליין. אומי אומאה בכל רגעא ושעתא, ולא אתהני. זמנין תרין בשתא ישתתף ב"נ בהדיה. ולא יתיר, ויצלח, והוא מאדר עד ריש ניסן. ומאלול, עד שית יומין דמרחשוון, ולא יתיר, וביומין אלין, יצלח מאן דישתתף בהדיה, דהא יומין אלין יומין דאתוון אינון, ומאן דלית ליה אתוון, אתאחד בהו:

ביומין אלין נפקין נשמתין ערטילאין, ואינון מתהדרן כמלקדמין, ולית לון זווגין. וביומין אלין נפקין אתוון כ"ב ושראן בהו, ומתעטרן בהו, וברחמי ישתכחין זווגין. ובירחין אחרנין, וביומין אחרנין, לאו:

דהא מז' באדר בטש בוצינא, ואפיק אתוון זעירין, ובקעין רקיעין ונפקין לעלמא. בזמנא דאינון נפקין, כל אינון נשמתין ערטלאין, דהוו זמינין לאתהדרא, נפקין בהדייהו, ואתאחדן באינון אתוון:

ונפקין ע"י דפרוונקא. בגין דכל בני עלמא, כד אתבנין לאתציירא בהאי עלמא, כל ציורין דאתוון מתציירין בהו, על ידא דאינון תלת שותפין, דקא מזדווג בניינא. והשתא אלין דקא מתהדרן, כל אינון אתוון קא אתציירו בהו. אחרנין לא מתציירי בהו. דהא אינון פרוונקין, לא מציירין לון באתוון, כמה דאתצייהו בקדמיתא, מסטרא דאבא ואימא:

ואלין אתוון אזלין ומשטטין בעלמא, ואתאחדאן בהו כד אינון דלית להו אתוון, עד ריש ירחא דסיון. דהא כדין אתטמרן אלין, ואתוון עילאין בעיין לאתגלאה:

ומאלול אתטמרו אלין עילאין. עד ו' יומין במרחשוון. עד דיהדרון בני נשא מחובייהו, ויתכפר לון, ומתהדרן אתוון כמלקדמין. ובין כך וב"כ, אינון זעירין נפקן לקיימא עלמא, ואלין אתאחדין בהו, בגין דלית לון אתוון כלל:

דהא מאלול קיימא תשובה, ואתוון סלקין לגבה, ובני עלמא מתהדרן מחובייהו, ומתהדרן לאתוון, וקיימין על עלמא תרין ירחין, ומסתלקין טבת ושבט:

מז' באדר נפקין אלין אחרנין, כמא דאתמר. ואלין דמתאחדן בהו, מקדמי רחמי באלין יומין. ותרין ירחין אחרנין אתטמרן כלהו, ואלין תמוז ואב. ונפקין ימי הרעה באתווהייהו

ושלטין אלין על עלמא, ואחרנין אתטמרו. ובג"כ, באינון יומין, זכאה איהו מאן דאשתזיב מנייהו:

וכד חוטמא אריכא, רב בפותייא לגבי רישא. דא איהו באת ה', ולזמנין את י' אתחבר בהדיה. דא איהו בר נש דאצלח:

אנפוי קמיטין, בתולדות דאבעבועין. עינוי סומקין. דא איהו בין אינון תולדין דסגירו. דעינוי לזמנין זלגין דמעין:

קמיטין דמצחיה ד' וב' עברין רשימין, כאריח על גבי לבנה. שעריה רב. האי אצלח, ודחיל חטאה, שבח גרמיה בכלא, יתיר ממה דאית ביה. ובזמנא דאתנענע, עינוי זלגין דמעין. וכאיבא בחוטמיה, עד דאושיד ליחה ירוקה. ודא קשיא מאינון זיני דסגירו. מאן דאשתתף בהדיה אצלח, מהימנא איהו בכלא.

פרשת יתרו מאמר ענף דשבתאי וב' רוחות ונשמות ערטילאות

על כתפיה שמאלא, אית תלת רשימין. ב' סומקין, וחד אוכם ברם אוכם אית ליה תועלתא. האי משיך לאתקרבא בבני נשא, ואחיד בהו, דלא יחשבון ליה כסגירא:

מומא אתייליד ביה בלילא, בחד יומא דסתווא, ביומי דעולימוי, דאכל נונא ושתה מיא, ונפק לבר. ובההוא שעתא הוה שליט כוכב שבתאי בעלמא, וחד ענפא דיליה הוה משיך לאתפשטא לתתא, ונפק איהו בגילוייא דרישא, ומחה ביה על ידא דקורקפנ"י ושמרירו"ן תרין רוחין דשלטין בההוא ענפא. וכך אתמחי האי ב"נ, רשמו ביה תרין רשימין סומקין. וההוא ענפא רשים ביה ההוא רשימו אוכמא. דהא מילוי דשבתאי באוכם אשתמש:

ורזא דא שליט בעמא דשבתאי ולא בעמא קדישא. בגין דעמא קדישא לית לון חולקא ואחסנתא בכוכבייא ומזלי, אלא בקב"ה בלחודוי. ואצטריך לון לאחזאה חדוה, ומיכלא ומשתייא, ולבושין חיורין, או דגוונין שפירין, ולתבנא ביתא ופתורא ביומא דא:

דלאו הכי אינון דאחידן בכוכבייא דשבתאי, דאצטריך לון לאתענאה, ולאחזאה עציבו ודאגה, ולמלבש שחורין, ולכסאה שחורין, ולא למיכל בשרא וחמרא ומשחא. ולא לאתענגא בעינוגין דעלמא. אלא למיתב בדיורא עציב, ולאתפרשא מן בני נשא. וכדין אלין רוחין קרקפונ"י ושמרירו"ן אתמשכין עליה, ואדעין ליה מלין דעלמא באמשכותא דשבתאי:

חזינא בספרא דשלמה מלכא, דאית ב"נ דאתיילידו כד שלטא ענפא דא, ואינון עציבין תדיר דלא חדאן לעלמין. בר אי לעאן באורייתא, וקא אתאחדאן בקוב"ה:

ועם כל דא, אי אית ביה בההוא ב"נ יסודין ושרשין מזכהו דאבהן. ענפא דא דנפיק משבתאי, לזמנין נצח ליה, ואחיד ליה, ואינון תרין רוחין מתפשטין, ואזלין לנוקבא דטינרא, דתמן מתכנשין כל רוחין ערטלאין, דלא עאלן לגו פרגודא דמלכא:
ואינון ערטלאין בהאי עלמא, וכד נפקי מהאי עלמא, משטטי לאעלא בההוא עלמא, ונעלין תרעא באנפייהו, בכל סטרין דעלמא. ולא אשכחו נייחא, עד דאינון נפקין ומשטטי בעלמא, ואלין איקרון בשמהן שכנות:
וביומא דשבתא, כד אתקדש יומא, ואינון לאן עאלין. לגו נוקבא דחד טינרא, דאיהו לבר מחומות גנתא, בטורין דלבר, ומשתכחי תמן כל יומא דשבתא. ולבתר נפקין ומשטטין בעלמא, ומודיעין בחיזו דליליא, מלין לבני נשא:
וכד נצח ענפא דא להההוא ב"נ. אינון תרין רוחין אזלין להההוא נוקבא, ומתעכבין תמן עד דנפיק שבתא. כיון דנפיק שבתא, נפקין אינון נשמתין ואינון רוחין בהדייהו, ומתחברן כחדא:
ואתיין אינון תרין רוחין, וחד נשמתא דגזעא דההוא ב"נ, ע' דרגין לאחורא, ושארן על ההוא ב"נ, רוחא בתר רוחא, ואודעי ליה מלין בעלמא, מנייהו קשוט, ומנייהו לאו קשוט. מנייהו קשוט, מסטרא דנשמתא ערטילאה. דהא אשכחא תמן נייחא. ומנייהו לאו קשוט, מסטרא דאינון רוחין. ולזמנין, אינון רוחין אדעין ליה מילי קשוט, לזמן קריב:
ודא איהי נשמתא דלא אשכחת פירוקא, מע' דרגין לאחורא. כדין, כוכב שבתאי משיך להאי עלמא, אינון רוחין. ובגינה לא דחיל ההוא בר נש, כד שראן עלוהי, ולא אזדעזע. זכאה חולקיה דמאן דאית ליה זכו דאבהן, לסייעא בכל אינון עובדין:
חוטמא עקים, וההוא עקימו סטא לסטר ימינא. דא איהו ב"נ דרשים באת ה' ולזמנין באת ר'. ולא מתחברין כחדא. דא איהו ב"נ ממלל רכיכין:
במצחיה שרטוטא חדא רברבא, וד' זעירין, ואינון דקיקין ולא כ"כ, ואינון מתהפכן לסומקא. שערוי תליין שעיעין זעיר, שלשלאה רברבא הוה ליה, ותלייא מניה. סיועא אית ליה, מהימנא איהו. אצלח בעובדוי. דא אית ליה פגימו דמומא, דאיהו סריס חמה, או תלייא בכיסא דבעוי חד ממעוי, ולא אפיק זרעא כדקא יאות. בידא דשמאלא אית ליה אצבע זעירא, קמיט ולא אתפשט.

פרשת יתרו מאמר אשר עושתי בסתר וגו'

אמר אדם קדמאה לא נכחד עצמי ממך אשר עושיתי בסתר רוקמתי בתחתיות ארץ. מכאן דמזווגא דדכר ונוקבא, אתיא נשצתא קדישא. מזיווגא דמלכא במטרוניתא. מ"ט.

תחתיות ארץ. תרין תחומין אית להההיא דאיתקרי ארץ חפץ. אתרא דאצייראנשמתא דדכורא לימינא. ואתרא דנשמתא דנוקבא לשמאלא:
וע"ד בעי אתערותא מסטרא דנוקבא. הה"ד, העירותי מצפון ויאת. וכדין ממזרח שמש קורא בשמי. זווגא דשמשא בסיהרא, יעקב ברחל ויבא סגנים כמו חמר. אלין חיילין דעלמא, דנפקו מאד"ם קדמאה:
בתר הכי, גלמי ראו עיניך, כשהייתי מוטל גולם בלא צורה, ממזרח למערב. ראו עיניך, הדורות העתידות לצאת ממני. כי אתה הוא הקורא הדורות מראש:
ועל ספרך כולם יכתבו, זה ספר תולדות אדם לדיוקנין. דבהאי ספרן של צדיקים, הוו אתחקקן כל דיובנין בעלמא. בצירופא דאתוון, זר"ה פס"ץ:
ותמן כלם יכתבו בציורין דקמטין, במשכא דאדם, כגוונא דרקיע השמים, דתמן כוכבים, המוציא במספר צבאם לכלם בשם יקרא. לזרעא דישראל עבדי. יעקב אשר בחרתיך. דאינון איקרון אדם דכתיב ואתנה צאני צאן מרעיתי אדם אתם. ובגינהון אתברי עלמא. הה"ד, קדש ישראל להק ראשית תבואתה. דאינון עאלו במחשבה, עד לא אתברי עלמא. וכלהו ועל ספרך כלם יכתבו:
ימים יוצרו, לכלהו יומין עילאין, כמנין משכ"ו וקחו לכם. משכו יומין עילאין, לאנהרא ליומין תתאין. שס"ה ורביע יום. ומקצת יומא ככולי יומא, לחושבן משכו. ומאן דמשיך מתמן משיך נהירו לסיהרא לקדשא לה.

פרשת יתרו מאמר אדה"ר נתן ע' שנה לדוד

ולא אחד בהם, דא דוד משיחא. דלא הוו ליה יומין לאתנהרא, ואיהו משיך ליה שבעין שנין. כד"א, הנה טפחות נתת ימי. מאי טפחות. ט' פחות. טב הכא דפחית לון מיומוי דאדם, למיהב לדוד, דהוה טוב רואי. טוב דיליה, מאדם קדמאה, דעבד עמיה צדקה, בגין דיהא מוכן דוד, לעשות צדקה לישראל. כגוונא דקביל דוד דהוה עני ואביון, הכי יהיב למסכני. וכלא במשפט, כד"א ויהי דוד עושה משפט וצדקה לכל עמו.

פרשת יתרו מאמר שופריה דיעקב מעין שופריה דאדה"ר

ואתערו, שופריה דיעקב אבינו, מעין שופריה דאדם קדמאה. בגין דיעקב יושב אוהלים, ואוליף תמן, בבית שם ועבר ואברהם ויצחק, למפלח לקב"ה. בגין דאיהו בכור, דכתיב בני בכורי ישראל, ועבודה בבכורות הוה:
ודאי, ספרא דאדם קדמאה, הוה ליה ליעקב. וספרא דחנוך. וספר יצירה דאברהם אבינו. והא איתרעו, מסכת ע"ז דאברהם אבינו, ד' מאה פרקי הויין. ומכל אינון ספרין, אוליף

יעקב אבינו איש תם יושב אוהלים, חכמתא סגיאה, והוה שופריה ושרטוטין דיעקב, כגוונא דשרטוטין דאדם דקמאה:
והוא כגוונא דאדם קדמאה, דאיהו קדם ליצירה, יציר כפיו של הקב"ה. אוף יעקב ראשון. ראשון לשלימו, קדש ישראל לה' ראשית תבואתה, דהוה ערסיה שלים:
מה דלית הכי באברהם, דנפיק מניה ישמעאל ובני קטורה, דאינון סיגי הכסף. ואדם,, דנפק מניה קין. ונח, דנפק מניה חד. ויצחק, דנפק מניה עשו, סיגי דהבא. אבל יעקב, ערסיה שלימא איהו. ועל דא ביה בחר ה' מכל העמים. דכתיב, כי יעקב בחר לו יה ישראל לסגולתו, וכתיב כי חלק ה' עמו יעקב חבל נחלתו: